

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Засновано у 2001 р.

Випуск 1(32)

Київ
ДП «Видавничий дім «Персонал»
2012

Редакційна колегія

Подолька А. М., д-р юрид. наук, доц., акад. Академії вищої шк. — головний редактор
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф. — заступник головного редактора
Ігнатченко А. А., канд. техн. наук — відповідальний редактор

Політичні науки

Антонюк О. В., д-р політ. наук, проф., Бабкіна О. В., д-р політ. наук, проф., Бідзюра І. П., д-р політ. наук, доц., Варзар І. М., д-р політ. наук, проф., Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф., Гончаренко О. М. д-р іст. наук, доц., д-р іст. наук, Піляев І. С., д-р політ. наук, Хижняк І. А., д-р іст. наук, проф., Шуба О. В., д-р політ. наук, проф.

Економічні науки

Захожай В. Б., д-р екон. наук, проф., Дахно І. І., д-р екон. наук, проф., Дмитренко Г. А., д-р екон. наук, проф., Куроченко О. В., д-р екон. наук, проф., Піла В. І., д-р екон. наук, проф., Радзівський О. І., д-р екон. наук, проф., Федоренко В. Г., д-р екон. наук, проф., Шостак Л. Б., д-р екон. наук, проф., Швець В. Я., д-р екон. наук, проф., Баєва О. В., д-р біол. наук, проф.

Психологічні науки

Балл Г. А., д-р психол. наук, проф., Лігоцький А. О., д-р пед. наук, проф., Ложкін Г. В., д-р психол. наук, проф., Приходько Ю. О., д-р психол. наук, проф., Синьов В. М., д-р пед. наук, проф., Чернуха Н. М., д-р пед. наук, проф., Чуприков А. П., д-р мед. наук, проф.

Юридичні науки

Александров Ю. В., канд. юрид. наук, проф., Ануфрієв М. І., канд. юрид. наук, проф., Бородін І. Л., д-р юрид. наук, проф., Бандурка О. О., д-р юрид. наук, проф., Корнієнко М. І., канд. юрид. наук, доц., Курко М. Н., д-р юрид. наук, доц., Марчук В. М., д-р юрид. наук, проф., Подолька А. М., д-р юрид. наук, доц., академік Академії вищої шк., Юлдашев О. Х., д-р юрид. наук, проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 11 від 21 грудня 2011 р.)

Міжрегіональна Академія управління персоналом.

М58 Наукові праці МАУП / редкол.: А. М. Подолька (голов. ред.) [та ін.]. — К. : МАУП, 2001 — Вип. 1 (32). — К. : ДП «Вид. дім «Персонал», 2012. — 336 с.: іл. — Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику наукових праць публікуються статті науковців, які займаються проблемами розвитку економіки, політології, психології і права.

Для науковців, викладачів, студентів, а також усіх, кого цікавить розвиток науки в Україні.

Збірник “Наукові праці МАУП” зареєстровано Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України (свідоцтво від 11.04.02 за № 6048, серія КВ) як наукове видання, в якому висвітлюються результати наукових досліджень в галузях економіки, політології, соціології, психології, права, матеріалів наукових конференцій.

Вищою атестаційною комісією України “Наукові праці МАУП” визнано як фахове видання з політичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/4 від 26 травня 2010 р.) та юридичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/5 від 31 травня 2011 р.).

ББК 65.9(4УКР)29-2я43+67.9(4УКР)я43

© Міжрегіональна Академія
управління персоналом (МАУП), 2012
© ДП «Видавничий дім «Персонал», 2012

ЗМІСТ

ПОЛІТИЧНІ НАУКИ 5

Головатий М. Ф.

Дійсність, світовий розвиток
і державне управління: нове бачення
і нова парадигма (постановка проблеми) 5

Бідзюра І. П.

Управління соціальними системами
поліетнічних суспільств в умовах
глобалізаційних і цивілізаційних викликів..... 13

Піляєв І. С.

Концептуальні засади консолідації українського
народу та громадянського суспільства
через європейську спадщину Русі-України 18

Сурмін Ю. П.

Деформації управління в Україні як кризовій
державі пострадянського типу..... 26

Шконда В. В., Кальнянов А. В.

Перспективи розвитку гендерних відносин
у ХХІ ст. 33

Білоус А. О.

Державно-правові проблеми реформування
системи управління вищою освітою:
зміст і способи розв'язання..... 40

Боєва Т. І.

Освітня політика уряду на Донеччині наприкінці
ХІХ – на початку ХХ ст. 46

Бойко С. С.

Прояви етнократії в сучасному
державотворчому процесі України 51

Вознюк П. Ф.

Інформаційно-психологічна боротьба
і політична безпека держави:
управлінський аспект 59

Дікарев О. І.

Ресурс політичної влади в епоху потрясінь..... 70

Козут П. В.

Персональний фактор в політико-владних
відносинах демократичного типу..... 80

Лісничка В. М.

Пріоритети державної політики в галузі
культури України 87

Медвідь Ф. М., Баран В. В.

В “Європу” через ворота Царгорода,
або геополітичні дороговкази Юрія Липи 97

Чупрій Л. В., Настояща К. В.

Безпеківі аспекти гуманітарної політики
української держави в контексті
євроінтеграції..... 103

Петров Є. М.

Державотворчі процеси в Україні на переломних
етапах історичного розвитку 109

Артеменко А. І.

Міжнародна економічна дипломатія
Греції та України 116

Галайдюк В. В.

Залучення молоді до державного управління
в Україні: стан, проблеми та шляхи
розв'язання..... 120

Лазаренко О. В.

Сутнісний сенс і зміст державного управління
з огляду на його інноваційний потенціал 127

Ленг Е. А.

Глобальные вызовы и аграрная политика
Украины 133

Мороз М. І.

Концептуальні засади організації і пошуки
шляхів вдосконалення державного
управління охороною здоров'я
в сучасній Україні..... 141

Тубальцева В. Л.

Використання культурної дипломатії
в процесі становлення світового лідерства США 145

Фомін О. О.

Соціалізація та ювенізація у діяльності
політичних партій: досвід Російської Федерації
для України 150

Левенець Є. Ю.

Особливості взаємодії центральних
органів виконавчої влади на сучасному етапі
інституціональної оптимізації в Україні..... 156

Хоменко О. С.

Проблеми демократизації українського суспільства
як базисна засада забезпечення прав людини
і громадянина 163

ПРАВОВІ НАУКИ..... 170**Костицький В. В.**

Захист суспільної моралі як функція демократичної держави в умовах формування глобального громадянського суспільства 170

Сорока Л. В.

Становлення кримінального законодавства України про відповідальність та покарання неповнолітніх 183

Темченко В. І.

Комунікативний аспект визнання громадянських прав і свобод у механізмі їх забезпечення 188

Ейсмонт В. С.

Шляхи демократизації інституціональної системи власності в національному законодавстві 195

Ковтун І. А.

Професійні відхилення у діяльності юристів та їх попередження 204

Шашкова-Журавель І. О.

Міжнародно-правові аспекти охорони праці 210

Буратевич О. І.

Правові основи державної політики європейської інтеграції України: сучасний стан і перспективи розвитку 216

Глієва Стоянка Іванова

Конституція Республіки Болгарія 1991 р. – політико-правове обґрунтування законодавчої трансформації Болгарії та вплив на розвиток сучасного цивільного права 223

Клим'юк О. С.

Регулювання інформаційних відносин у сучасному суспільстві: управлінський та правовий аспекти 232

Колюшко Ю. С.

Господарське право у правовій системі України: самодостатня галузь права чи комплексний правовий інститут 238

Кузнєцова О. О.

Щодо стану законодавчого врегулювання норм з відшкодування моральної шкоди у цивільному законодавстві України 245

Муаз Бишарат

Поняття та юридична природа категорії надзвичайного стану в законодавстві різних країн та в міжнародно-правових документах 248

Пограничний С. Л.

Проблеми правового і політичного забезпечення державного управління інвестиціями в Україні 252

Квятковська-Буляк Алиция

Психические нарушения и проблемы у солдат,

возникающие в результате участия в военных действиях 256

Тимошин Ю. В.

Правове забезпечення реформування системи державної влади: адміністративна і політична складова 264

ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ..... 269**Кальянов А. В.**

Потенціал здоров'я населення України у людському вимірі 269

Юсеф Н. Н.

Міжнародні економічні відносини Турецької Республіки та України 277

Ейсмонт В. С.

Структура власності у перспективному варіанті економічного розвитку України 281

Гончаров О. М.

Інноваційна діяльність та її роль у розвитку української економіки 289

Гончарова О. О.

Деякі аспекти державного регулювання місцевих бюджетів 294

Пограничний С. Л.

Україна і міжнародний досвід правового забезпечення державного управління інвестиціями 298

Старих Л. В.

Формування професійних навичок та вмінь у фахівців з медичного та фармацевтичного маркетингу 305

ПСИХОЛОГІЧНІ НАУКИ..... 310**Главче Методі**

Деякі компоненти активізації розвитку творчих задатків і здібностей студентів при вивченні математичних дисциплін 310

Гончаренко Є. Ю.

Формування та розвиток мовної та лінгвокраїнознавчої компетенції за принципами нових методичних концепцій вивчення іноземних мов (на прикладі німецької мови) 317

Зирянова О. Л.

Самовдосконалення в системі індивідуально-психологічних особливостей особистості 322

Маяцька О. Ю.

Вплив стандартів поведінки на функціонування і розвиток малих груп: соціально-психологічні аспекти дослідження 329

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ 335

Ф. М. МЕДВІДЬ**В. В. БАРАН***Міжрегіональна Академія управління персоналом, м. Київ*

В “ЄВРОПУ” ЧЕРЕЗ ВОРОТА ЦАРГОРОДА, АБО ГЕОПОЛІТИЧНІ ДОРОГОВКАЗИ ЮРІЯ ЛИПИ

Наукові праці МАУП, 2012, вип. 1(32), с. 97–102

Розглянуто спроби здійснення стратегічного геополітичного вибору Україною. Запропоновано геополітичну концепцію Юрія Липи як альтернативну.

На двадцятому році незалежності наша держава перебуває в ситуації необхідності здійснення стратегічного геополітичного вибору. Як усередині країни, так і ззовні активно циркулюють різноманітні бачення майбутньої ролі України у світовій спільноті. Аналіз актуальних у середовищі українського політикуму ідей дає можливість стверджувати про наявність трьох основних геополітичних концепцій [11; 12], що впливають з певних положень вітчизняного законодавства.

Концепція перша: Україна – позаблокова (нейтральна) держава. (Вісь Київ – Київ.)

У прийнятій 2 липня 1993 р. Постанові Верховної Ради “Про Основні напрями зовнішньої політики України” було прописано, що “Україна здійснює відкриту зовнішню політику і прагне до співробітництва з усіма заінтересованими партнерами, уникаючи залежності від окремих держав чи груп держав” [14].

Законом України “Про засади внутрішньої та зовнішньої політики” від 1 липня 2010 р. вищезгаданий документ було визнано таким, що втратив чинність. Натомість геополітична стратегія нашої держави була законодавчо закріплена у такій редакції: “Україна як європейська позаблокова держава здійснює відкриту зовнішню політику і прагне співробітництва з усіма заінтересованими партнерами, уникаючи залежності від окремих держав, груп держав чи міжнародних структур” [2].

Варто зазначити, що в тексті Конституції немає жодного слова про позаблоковість чи нейтралітет нашої держави. Щоправда, у ст. 17 Основного Закону йдеться про недопущення розташування іноземних військових баз на території України [1].

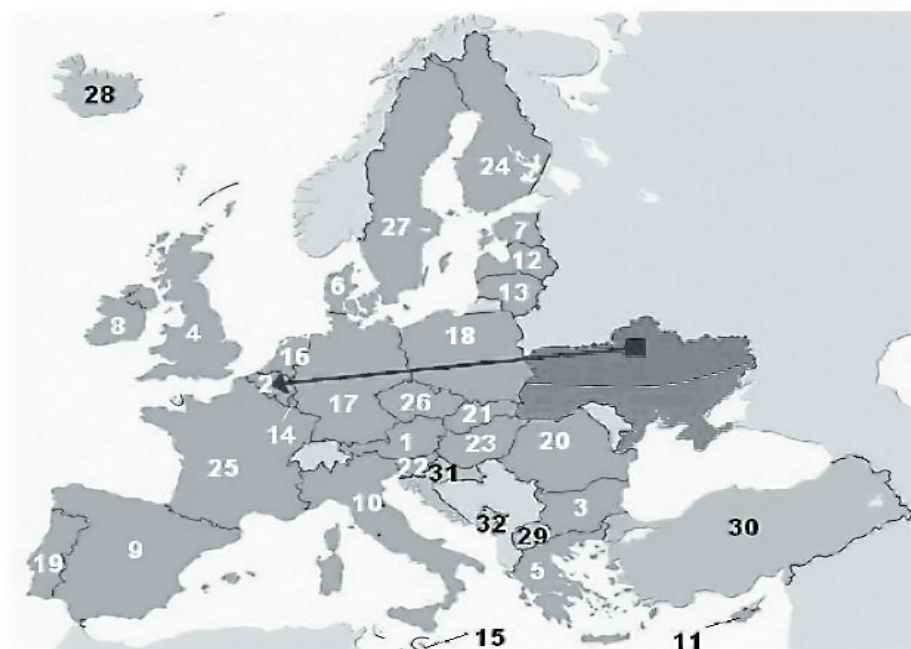
Зваживши плюси та мінуси цієї концепції, можна стверджувати, що позаблоковість (нейтралітет) дасть змогу Україні здійснювати багатовекторну зовнішню політику. Проте, водночас, існує небезпека опинитися осторонь багатьох вигідних світових геополітичних процесів. Тому, свідомо міжнародна самоізоляція нашої держави є дуже непевним кроком.

Концепція друга: Україна – європейська держава. (Вісь Київ – Брюссель.)

У Законі України “Про основи національної безпеки України” від 19 червня 2003 р. одним з основних напрямів державної політики було вказано набуття членства у Європейському Союзі [3].

На сьогодні повноправними членами найпотужнішого об’єднання Старого світу є 27 країн. Ще п’ятьом державам надано офіційний статус кандидатів на вступ до ЄС у найближчому майбутньому (див. рис. 1).

З огляду, насамперед, на політичний та економічний потенціал Європейського Союзу, для України приєднання до цієї конфедерації є дуже перспективною геополітичною

Країни – члени ЄС:
 1. Австрія; 2. Бельгія; 3. Болгарія; 4. Велика Британія; 5. Греція; 6. Данія;
 7. Естонія; 8. Ірландія; 9. Іспанія; 10. Італія; 11. Кіпр; 12. Латвія; 13. Литва;
 14. Люксембург; 15. Мальта; 16. Нідерланди; 17. Німеччина; 18. Польща;
 19. Португалія; 20. Румунія; 21. Словаччина; 22. Словенія; 23. Угорщина;
 24. Фінляндія; 25. Франція; 26. Чехія; 27. Швеція.

Країни – кандидати на членство в ЄС:
 28. Ісландія; 29. Македонія; 30. Туреччина; 31. Хорватія; 32. Чорногорія.

Рис. 1. Україна та Європейський Союз

метою [10, 59–68]. Першим кроком на шляху до більш інтенсивної інтеграції має стати підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, яке буде можливе вже у грудні 2011 р. При цьому, слід зазначити, що обрання вектора “Захід” може погіршити зовнішні відносини нашої держави у напрямку “Схід” (особливо відносини з Росією).

Концепція третя: Україна – пострадянська держава. (Вісь Київ – Москва.)

“Україна розглядає Співдружність незалежних держав як міжнародний механізм багатосторонніх консультацій і переговорів, що доповнює процес формування якісно нових повномасштабних двосторонніх відносин між державами-учасницями і має на меті сприяння більш успішному вирішенню проблем, які виникли після розпаду Союзу РСР. ... Україна уникатиме участі в інсти-

туціоналізації форм міждержавного співробітництва в рамках СНД, здатних перетворити Співдружність в наддержавну структуру федеративного чи конфедеративного характеру” [14], – ці позиції були викладені в Постанові Верховної Ради “Про Основні напрями зовнішньої політики України”. У Законі України “Про засади внутрішньої та зовнішньої політики” такі питання вже не стоять.

Це яскраве свідчення того, що з кожним наступним роком після розпаду Радянського Союзу значення Співдружності незалежних держав усе більше нівелюється. Нині Росія, Білорусь та Казахстан активно реалізують інший “ностальгічний” проект – Єдиний економічний простір.

Акцентуючи зовнішньополітичну увагу на пострадянському просторі Україна може втратити європейську складову дихотомії “Схід –

- Пострадянські країни:**
 1. Естонія; 2. Латвія; 3. Литва.
- Пострадянські країни – члени СНД:**
 4. Вірменія; 5. Киргизстан; 6. Таджикистан; 7. Туркменистан; 8. Узбекистан.
- Пострадянські країни – члени СНД та ЄЄП:**
 9. Білорусь; 10. Казахстан; 11. Росія.
- Пострадянські країни – члени СНД та ГУАМ:**
 12. Азербайджан; 13. Грузія; 14. Молдова; 15. Україна.

Рис. 2. Україна та пострадянський простір

Захід”, але відновить ряд втрачених економічних зв’язків. Та, все ж, ринки ЄЄП та ЄС на сьогодні є неспівмірними.

У 1997 р. для протистояння впливу Росії у регіоні Грузія, Україна, Азербайджан і Молдова створено організацію ГУАМ [13], членом якої протягом 1999–2005 рр. був і Узбекистан.

Орієнтовний розподіл сил на пострадянському просторі подано на рис. 2. Слід зауважити, що вихід Туркменістану та Грузії з СНД і формальний статус України як спостерігача в цьому об’єднанні, по-суті, не змінює поданої розстановки сил.

Крім наведених трьох актуальних геополітичних стратегій, в історії України можна відшукати й альтернативну концепцію. Проте на сьогодні вона чомусь є більш цікавою для політологів, ніж для політиків.

Концепція четверта (альтернативна):
Україна – чорноморська держава. (Вісь Київ – Стамбул.)

У Постанові Верховної Ради “Про Основні напрями зовнішньої політики України”, що втратила чинність, було зазначено, що: “Інтереси України як морської держави вимагають надання пріоритетного значення активізації її участі у Чорноморському економічному співробітництві та Дунайській комісії, поступового налагодження широких контактів на Середземноморському напрямі” [14].

Перевагами цього геополітичного варіанта не є позиціонування України як регіонального лідера, а можливість висувати власні умови щодо розбудови цих перспективних проєктів. (Інтеграція в ЄС чи ЄЄП можлива лише при виконанні вже стійких нормативів.) Крім того, надання пріоритетного значення “Півдню” майже не вплине на відносини з країнами осі “Захід – Схід”.

Примітно, що в працях “Призначення України”, “Чорноморська доктрина”, “Чор-

номорський простір” і “Розподіл Росії”, які також відомі під назвою “Всеукраїнська трилогія” [7; 8], видатного вітчизняного геополітика Юрія Липи (1900–1944) можна відшукати низку надзвичайно актуальних на сьогодні моментів.

По-перше, у роки Першої світової війни [6] та міжвоєнний період чотири провідні країни Європи – Великобританія, Німеччина, Італія та Радянський Союз намагались збільшити власні території своїх “світів”. Причому, у планах, як мінімум, двох держав з цього переліку чітко простежувались експансійні апетити щодо українських земель.

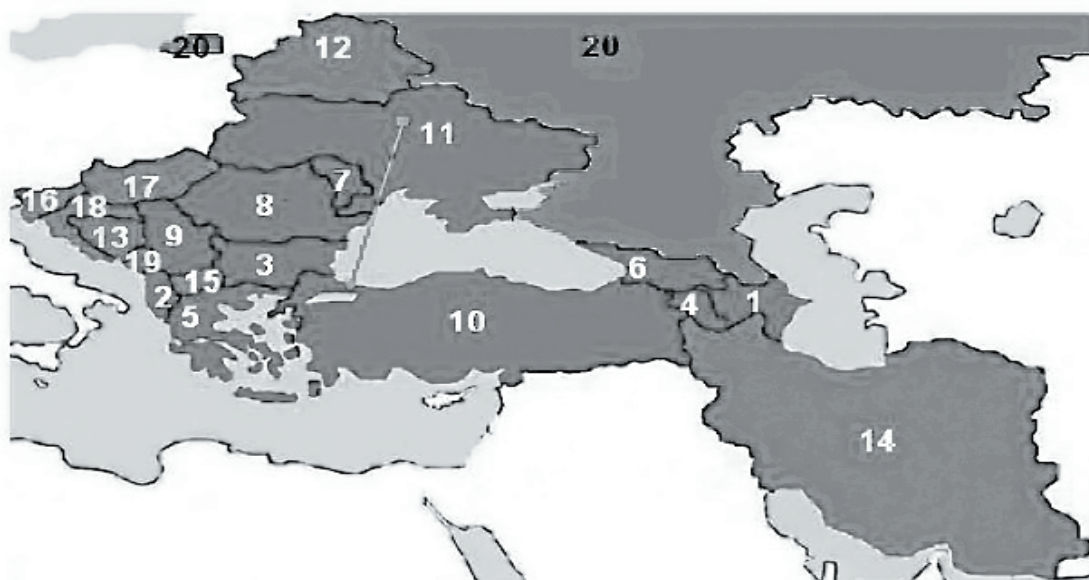
Після Другої світової війни три геополітичні центри Старого світу – Лондон, Берлін та Рим – стали апологетами створення Європейського Союзу, більшість установ якого тепер базується в Брюсселі (Бельгія). Водночас Москва після розпаду СРСР праг-

не відновити “русский мир”. Київ знову фігурує в проектах розширення провідних континентальних блоків.

По-друге, складена на основі ідей Ю. Липи картопроекція витоків української раси справді слугує стратегічним дороговказом для сучасної вітчизняної геополітичної діяльності [9, 10–11].

По-третє, мислитель визначив вісь “Схід – Захід” як споконвічну лінію ідейного розколу України, яку дуже часто використовували для посилення своїх територіальних інтересів сусідні держави [4, 10].

Тому, на думку автора “Всеукраїнської трилогії”, тільки вісь “Південь – Північ” є віссю українських земель. Це диктується як природними (більшість українських річок впадають у Чорне та Азовське моря), так й історичними (ефективним багатотисячолітнім взаємообміном) чинниками. “Ця українська

Країни Чорноморського регіону (за Ю. Липою) – члени ОЧЕС:
1. Азербайджан; 2. Албанія; 3. Болгарія; 4. Вірменія; 5. Греція; 6. Грузія; 7. Молдова; 8. Румунія; 9. Сербія; 10. Туреччина; 11. Україна.

Країни Чорноморського регіону (за Ю. Липою):
12. Білорусь; 13. Боснія і Герцеговина; 14. Іран; 15. Македонія; 16. Словенія; 17. Угорщина; 18. Хорватія; 19. Чорногорія.

Країни – члени ОЧЕС:
20. Росія.

Рис. 3. Україна та Чорноморський регіон

вісь Південь – Північ є одною з найатракційніших геополітичних осей на просторах між “Балтією й Уралом” [7, 310].

По-четверте, “Митний союз чорноморських держав з’єднає тривало і міцно кілька десят народів над Чорним морем в одне велике державне господарство. Бо тепер є доба великих державних господарств” [8, 97]. Це геополітичне передбачення Ю. Липи здійснилось 25 червня 1992 р., коли була підписана Стамбульська декларація “Про Чорноморське економічне співробітництво”.

Варто наголосити, що учасницями цього регіонального об’єднання стали майже всі країни, які мислитель вважав необхідними для реалізації “Чорноморської доктрини” (рис. 3). Відсутність у переліку чорноморських країн Росії можна пояснити тим, що причорноморське побережжя Кубані Ю. Липа відносить до українських історичних земель [5, 20].

По-п’яте, автор “Всеукраїнської трилогії” також точно спрогнозував складнощі зовнішньої політики Незалежної України: “У реальній політиці треба передбачувати максимальну гнучкість. Компроміси, угодовство, зигзаги, відхил від ударів у не вигідній ситуації – це все можливе в поборюванні труднощів. Все ж – вважаємо, що вони є до прийняття, коли з очей не випуститься найголовнішої цілі чорноморської політики України” [8, 7].

Очевидно, що ці та інші геополітичні ідеї Юрія Липи нині потребують ретельного не лише політологічного, а й політичного аналізу. А зовнішньополітична діяльність київських князів і козацьких гетьманів засвідчує історичну спроможність варіанта української інтеграції в “Європу” через ворота Царгорода.

Отже, виважене поєднання кращих напрацювань минулих поколінь інтелектуалів та об’єктивних реакцій сучасників на глобальні виклики забезпечить достойне місце Україні у майбутній геополітичній грі.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Закон України “Про засади внутрішньої і зовнішньої політики” від 1 липня 2010 р. // ВВР України. – 2010. – № 40. – Ст. 527.

3. Закон України “Про основи національної безпеки України” від 19 червня 2003 р. // ВВР України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

4. Баран В. В. Юрій Липа про політичну суб’єктність української нації та загрози національній ідеї // Правове життя: сучасний стан та перспективи розвитку: 36. тез наук. допов. VII Міжнар. наук.-практ. конф. молодих учених (25–26 берез. 2011 р.) – Луцьк: ПП Іванюк В. П.; ПП Петринка А. Ю., 2011. – С. 9–11.

5. Баран В. В. Юрій Липа про геополітичне становище чорноморських держав першої половини ХХ ст. // Матеріали XIII Всеукр. наук.-практ. конф.: “Формування правової держави в Україні: проблеми і перспективи” (15 квіт. 2011 р.) – Тернопіль, 2011. – С. 18–21.

6. Головаченко В. І., Солдатенков В. Ф. Українське питання в роки Першої світової війни: Монографія. – К.: Парламент. вид-во, 2009. – 448 с.

7. Липа Ю. Всеукраїнська трилогія: У 2 т. – Т. 1. Призначення України. – К.: МАУП, 2007. – 336 с.

8. Липа Ю. Всеукраїнська трилогія: У 2 т. – Т. 2. Чорноморська доктрина; Чорноморський простір (атлас); Розподіл Росії – К.: МАУП, 2007. – 392 с.

9. Медвідь Ф. М., Баран В. В. Концепція української раси Юрія Липи: витоки, сучасне прочитання // Наук. пр. МАУП. – 2011. – Вип. 2 (29). – С. 5–12.

10. Медвідь Ф. М. Посилена угода Україна – ЄС в контексті вироблення стратегії національного розвитку // Україна – ЄС: на шляху до нового формату відносин: Матеріали міжнар. “круглого столу” (К., 24 квіт. 2008 р.) / Нац. ін-т проблем міжнар. безпеки. – К.: НІПМБ, 2008. – С. 59–68.

11. Медвідь Ф. М. Національно-державні інтереси та геополітичні пріоритети України в умовах розширення Європейського Союзу: політико-правові аспекти // Вісн. Львів. ун-ту. Сер. міжнар. відносини. – 2007. – Вип. 18. – С. 44–50.

12. Медвідь Ф. М. Національно-державні інтереси та геополітичні пріоритети України в контексті глобалізації та євроінтеграції // Вісн. Київ. нац. ун-ту ім. Тараса Шевченка. Філософія. Політологія. – Вип. 70–72. – 2004. – С. 52–54.

13. Медвідь Ф. М., Рзаєв І. С. огли. Україна як член ГУАМ: безпековий аспект // Матеріали XIII Всеукр. наук.-практ. конф. “Формування правової держави в Україні: проблеми і перспективи” (Тернопіль, 15 квіт. 2011 р.) – Тернопіль: Вектор, 2011. – С. 125–129.

14. Постанова Верховної Ради України “Про Основні напрями зовнішньої політики України” від 2 липня 1993 р. // ВВР України. – 1993. – № 37. – Ст. 379.

В умовах пошуку Україною власного місця у світовій спільноті розглянуто три основні геополітичні концепції. Проаналізовано альтернативну концепцію Юрія Липи “Україна – чорноморська держава”, реалізація якої в майбутньому зможе забезпечити достойне місце України у світі.

В условиях поиска Украиной собственного места в мировом сообществе рассмотрено три основные геополитические концепции. Проанализировано альтернативную концепцию Юрия Лыпы “Украина – черноморское государство”, реализация которой в будущем сможет обеспечить достойное место Украины в мире.

In the conditions of search of own place Ukraine three basic geopolitical conceptions are considered in a world association. Alternative conception of Yuriy is analysed Linden-trees “Ukraine is the black sea state” realization of which in the future will be able to provide the deserving place of Ukraine in the world.

Надійшла 21 грудня 2011 р.